

Aspoň si v pevném svazku já mrtvého ženicha chovám,
který miloval mne a do výše zaživa vznesl.
Stále jen o to prosím: měj dobře se, Václave králi,
v andělů radostném sboru a v zbožné radosti svatých
po všechny věky věkův, amen!

VIDĚNÍ, KTERÉ MĚL PAN JAN,
BRIXENSKÝ BISKUP,
PO SMRTI PANA VÁCLAVA,
ŠESTÉHO KRÁLE ČESKÉHO
A POLSKÉHO

LXXXII

Toho roku, kterého zemřel slavný pan Václav, šestý král český, zjevilo se panu Janovi, někdy brixenskému a bamberskému, jakož i frisinskému biskupovi^{1/}, který býval vždy nejdůvěrnějším kaplanem tohoto krále, ve snu takovéto vidění: Zdálo se mu totiž, že stojí v oné komnatě, v které král vypustil duši a žalostně oplakává jeho odchod z tohoto světa. A když nejvíce naříkal a plakal, ukázal se mu král s jasnou tváří, ozdoben přeskvělým rouchem, sedě na loži a takto pravil: „Jene, koho hledáš, proč naříkáš?“ A jemu onen dí: „Tvou záhubu smrtelnou, můj pane králi, a nárek lidu tvého oplakávám a naříkaje naříkati budu, protože jsi zemřel a nám jsi byl odňat.“ A král mu praví: „Ó ubohý, zdaž jsi mně velmi často nečítal v knihách pravé víry tato slova: „Až se budeš pokládati za zhy-

JAK SI TYŽ KRÁL VÁCLAV
JEDNOU POPÁLIL NOHY
ZA POKUTU ZA JAKÉSI
PROVINĚNÍ

LXXXIII

Jednoho dne stál pan Václav, přezbožný král

zřídka kdy stručná je řeč, když mluví kdo s tím, kdo mu drahý,

^{1/} Snad je míněn Alram, kterého jako zesnulého vzpomíná listina z r. 1333 (Codex diplomaticus Moraviae VI, č. 453).

nulého, vzejdeš jako jitřenka a budeš míti důvěru, protože ti bude kynouti naděje, a zakopán »bezpečně spáti budeš, a tak v pokoji budeš, aniž tě kdo předěsí, a přemnozí tváři tvé kořiti se budou.«^{2/} To jsi četl, já slyše to jsem si zapamatoval a ty, ač jsi to četl, na to jsi zapomněl.“

Svrchu řečená pak slova král tak jasně vyslovil a ten biskup je s tak velikou dychtivostí pamatoval, že probudiv se opakoval jednotlivá slova bez jakékoli chyby. Divil se pak nejvíce, zda král, který se mu zjevil, složil ta slova tehdy nově, anebo je snad pronesl podle nějakého výroku Písma svatého. Sám biskup, třebaš byl doktorem církevního práva, nemohl nijak znáti, kde byl onen výrok napsán, protože ho předtím naprosto neznal; konečně vzal knihu konkordancí a tam našel, že svrchu řečený výrok je slovo od slova vyjádřen v jedenácté kapitole knihy Jobovy. Proto uchoval tajemství takového vidění ne jako sen, nýbrž jako jistou známku spásy; a přišed brzy potom na Zbraslav, po pořádku nám vypravoval ono vidění.

^{1/} O něm viz kap. LXVII, pozn. č. 7.

^{2/} Kniha Jobova II. 18.—19.

český, v domě brněnského měšťana Alrama^{1/} sám s urozenou i ctnostnou paní Eliškou, manželkou pana Veikarda z Polné^{2/}, která byla rovněž dcerou krále Otakara, a hovořil s ní jakožto moudrou ženou důvěrně i laskavě v rozmluvě vzájemného hovoru o jakési věci, která se tehdy projednávala. Když se pak rozmluva tohoto přátelského hovoru trochu protahovala do délky, neboť my to víme a na sobě nacházíme, že

^{2/} Vikard z Polné (patrně syn Jana z Polné, Regesta IV, č. 1852, 1890) byl r. 1303 purkrabím brněnským (Codex diplomaticus Moraviae V, č. 158, Regesta II, č. 1982).

tu kr
a nen
lesné
od ze
pravc
toto č
stoje
paní,
znám
králi.
Jak
pokoj
takto
muče
prozr

Nebo
k jak
tehdy

Kone
nými
odha
se vy.
závaz
co si
nižád
věnít
ta pa
a pro
řekl:
dne
množ
ději
mysl
rou n
násil
určil
však
nevě
jícího
sklíče
a tak
od se
zárm
Al
zazní
ho r
vnitř
začal
vati t
Nač.
zroze